

1 Ioan – capitolul 2

1 Ioan 2, 12-13

Membrii familiei lui Dumnezeu

Tratarea semnelor caracteristice, după care se poate verifica dacă viața veșnică și părtășia cu Tatăl și cu Fiul este realitate la cineva, este întreruptă aici. În mod vădit scriitorul reia la versetul 28 al acestui capitol tema sub o formă schimbată. Cele spuse acolo poartă în principal același caracter ca și în secțiunea din capitolul 2, versetele 3 până la 11, care se ocupă cu două principii mari, care diferențiază pe orice creștin adevărat de celelalte persoane. Primul este, așa cum am văzut, ascultarea, și al doilea este dragostea, ambele sunt importante și de nelipsit. Ele nu se compară între ele, numai dacă ascultării i se oferă locul întâi, așa cum i se cuvine, deoarece aici este vorba de ascultarea de Dumnezeu, și El trebuie să aibe, și are întâietatea în toate lucrurile. Dragostea, despre care se vorbește aici, nu este dragostea lui Dumnezeu, ci dragostea față de frați. Cu toate că această dragoste este unul din principiile de bază ale creștinismului, și lipsa ei este fatală pentru mărturia unui creștin, ascultarea de Dumnezeu are prioritate absolută față de dragostea pentru frații noștri. În anumite împrejurări ea poate influența esențial pretențiile dragostei. Ambele – ascultarea și dragostea – își au începutul în același moment, și anume de îndată ce cineva a primit viața veșnică prin credința în Domnul Isus. Începând din acest moment nu mai trăiește vechiul „eu”, ci Hristos trăiește în mine, și aceasta este valabil pentru orice credincios, fără excepție.

Aici Cuvântul se îndreaptă, în continuarea versetului introductiv 12, spre treptele de creștere spirituală care există între credincioși. Această temă este tratată de la versetul 13 și până la sfârșitul versetului 27. Mai întâi însă apostolul așează pe toți credincioșii pe un fundament comun, spunând: »Vă scriu, copiilor ...« Prin aceasta pregătește cu grijă drumul pentru gândurile care urmează. El se adresează tuturor la un loc și intenționat le pune înaintea ochilor privilegiul lor comun, ca introducere la tratarea grupelor diferite de credincioși, care există ca urmare a maturizării lor spirituale diferite. Căci cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu este acum complet și în Hristos, care este absolut desăvârșit, nu poate să existe o dezvoltare, la cel credincios poate să fie, și trebuie să fie o creștere în cunoașterea lui Dumnezeu. Înainte ca scriitorul să se ocupe de diferențele esențiale dintre creștini, prin Duhul harului arată fundamentele necesare, pe care ne așează credința în Evanghelie. Priviți pe acest fundament, noi toți suntem egali, și anume începând din prima clipă când am crezut în Hristos. Desigur este prețios și interesant să vedem, care este primul pas, pe care Scriptura îl arată, pe care credinciosul îl are de făcut, când a primit viața și sufletul lui a primit principiile ascultării și dragostei, care sunt esențiale și de nedespărțit legate cu viața. Cine, dintre cei care cunosc pe Domnul Isus, s-ar putea îndoi, că El a fost permanent ascultător și totdeauna a umblat în dragoste? Principial creștinul nu poate fi despărțit de Hristos, căci el este un duh cu Domnul. El Îi datorează Lui totul, și Hristos este totul pentru el, așa cum El este totul și în toți (Coloseni 3, 11).

Există un privilegiu deosebit de important, pe care creștinii trebuie să-l cunoască și să-l savureze de la început. Probabil că nu totdeauna este așa, și aceasta are diferite cauze, cu toate că Evanghelia asigură pe cel ce crede, da, imediat și pe deplin, de iertarea păcatelor prin credința în Hristos și în lucrarea Sa. Dar mulți sfinți eșuează în acest punct, așa cum știm foarte bine, și știm chiar de mult, da, se poate spune, de când apostolii nu mai sunt pe pământ. Harul lui Dumnezeu aducător de mântuire a căzut sub influența minții omenești, și prin aceasta sub un duh legalist. Chiar și iertarea deplină a păcatelor a fost atenuată și treptat a fost făcută ținta finală a vieții creștine, în loc să fie punctul de plecare al ei. Învățătura greșită a Galatenilor s-a răspândit în scurt timp în mărturisirea creștină, cu toate că Epistola către Galateni a scos-o în evidență și a combătut-o. Evanghelia a fost subordonată Legii, care totdeauna prezintă viața ca ceva pentru care noi trebuie să lucrăm, ca să obținem și să păstrăm binecuvântările. Pe acest fundament se cade înapoi la iudaism, deoarece s-a părăsit harul deosebit al Evangheliei. Căci tocmai în aceasta

constă vestea bună a lui Dumnezeu, că credinciosul este pus chiar de la început sub harul divin, care pe baza credinței îi dăruiește atât viața în Hristos cât și ispășirea făcută de El pentru păcate. Chiar dacă nu este posibil să se nimicească viața, acțiunea și savurarea vieții poate fi prejudiciată. Aceasta are loc prin rătăcirea, care dă la o parte sau acoperă iertarea păcatelor, făcându-l pe om să-și obțină singur iertarea. Din aceasta se nasc suspine, îndoială și teamă, deoarece nu le reușește. Întrebarea: „Sunt eu al Lui, sau nu sunt?” este rușinoasă pentru un creștin și nedemnă de Domnul. În mod ciudat, acest punct de vedere este susținut și de creștini serioși. Este surprinzător, că nu numai „arminienii” se țin strâns de această nesiguranță, ci chiar și cei mai severi calviniști. Unii merg așa de departe, că afirmă: „Dacă tu însuți nu ești în nesiguranță cu privire la tine însuți, atunci eu mă îndoiesc de tine.” Poate să existe o interpretare în învățătura mai extremă și mai meschină? Un catolic aproape că nu poate să fie mai întunecat în expunerile de idei decât aceștia. Există „super-calviniști”, care sunt prinși total în propria lor verificare și condamnă pe toți ceilalți, numai pe ei nu se condamnă. Dacă s-ar condamna singuri, ar primi putere să se bazeze pe deplin pe harul Domnului Isus și prin savurarea bunătății bogate a lui Dumnezeu în Hristos Isus nu se vor mai gândi la ei înșiși.

Nimic altceva nu întărește așa de mult sufletul sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca harul lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor noastre ne-a asigurat-o Domnul Isus prin sângele Său, care ne curățește de orice păcat. Evanghelia vestește această realitate oricărui om, pentru ca el s-o primească prin credință. Chiar și cei mai mari păcătoși de pe pământ pot acum fi chemați cu deplină împuternicire în adevăr, cu seriozitate, dragoste și perseverență, să creadă în Hristos și sângele Lui scump, ca să primească iertarea păcatelor. Scriptura adevărește, că iertarea este dată pe baza lucrării lui Hristos, nu numai potrivit cu harul lui Dumnezeu, ci și în concordanță cu dreptatea Sa. Și totuși există realmente mulți creștini, care cred în Domnul Isus, dar nu pot înțelege, că pe baza lucrării Sale la cruce au dreptul la iertarea prezentă și deplină. Ei cred în El, dar pun păcatele lor între Hristos și ei. Pe lângă aceasta îi chinuie foarte mult gândul cu privire la păcatul care locuiește în ei. Aceasta din urmă o putem înțelege; păcatul în carne crează credincioșilor probleme mari înainte de mântuire, și după mântuire. Cu toate că ei sunt cu adevărat întorși la Dumnezeu, ei constată prin experiență, că răul locuiește în ei mult mai adânc, decât ei și-au dat vreodată seama.

Acești credincioși sunt surprinși, că abia așa de târziu cu durere devin conștienți de aceasta. Dar este lumina vieții, care lucrează în sufletele lor și le pune înaintea ochilor eul propriu, care este o parte esențială a naturii lor vechi. Prin har, după măsura maturizării lui, sufletul ajunge la cunoștința, că nu numai omul nou este prezent, despre care au presupus, că numai el locuiește în ei, ci și omul vechi există încă, și chiar foarte viu. El vrea permanent să se impună, și de aceea prin credință trebuie ținut pe locul morții lui, la crucea lui Hristos, unde Dumnezeu l-a condamnat. Numai moartea Sa a putut să lichideze în chip desăvârșit pe omul vechi. Când este vorba de sângele ispășitor al lui Hristos, atunci de cele mai multe ori ne gândim la păcatele noastre, sau la vina noastră. Dar jertfa lui Hristos se extinde mult mai departe decât numai la faptele păcătoase. La cruce a fost judecat și felul de gândire al cărnii (al firii pământești). Dumnezeu a condamnat acolo păcatul din carne, prin jertfa, care a avut loc nu numai pentru păcate, ci și pentru păcatul care locuiește în om. Aceasta se învață nu numai prin credință, ci se poate înțelege și prin experiență.

Mulți, probabil toți creștinii sunt șocați după întoarcerea lor la Dumnezeu, când, după ce au crezut în Hristos, constată existența păcatului care locuiește în ei. În marea lor bucurie față de Mântuitorul desăvârșit ei nu înțeleg, că toate păcatele lor au fost pe deplin nimicite, și totuși apoi trebuie să constate prezența răului în ei, care până atunci nu le-a creat probleme. Dar dacă jertfa lui Hristos nu este suficientă pentru aceasta, ce se mai poate atunci face? Ce poate să lichideze definitiv cu păcatul? În epistola către Evrei se face o analiză detaliată a lucrării lui Hristos. Punctul principal în aceasta este, că există numai un Salvator divin și numai o singură jertfă eficientă; dacă ar fi fost necesar mai mult, atunci Hristos ar fi trebuit să sufere de mai multe ori. Dar aceasta ar tăgădui adevărul cu privire la crucea lui Hristos, ar nimici lucrarea Acestuia care a

murit odată pentru totdeauna. Se spune: »Moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui« (Romani 6, 9). Păcatul nu a stăpânit niciodată asupra Lui.

Însă păcatul care locuiește în noi, chiar și după ce am crezut, a trebuit condamnat la crucea lui Hristos. Dumnezeu a trebuit să-l judece, și aceasta a avut loc în moartea lui Hristos. Focul judecății a trebuit în jertfa pentru păcat să mistuie păcatul înaintea lui Dumnezeu, așa cum arată tabloul bine cunoscut din Vechiul Testament. În Noul Testament ne este dezvăluit tot adevărul despre ceea ce în Vechiul Testament era prezentat parțial simbolic. În Hristos și în lucrarea Sa sunt împlinite într-o măsură mult mai mare, decât puteau să arate aceste tablouri, toate aceste tablouri.

Apostolul prezintă această realitate binecuvântată a iertării depline a păcatelor ca motiv pentru care el scrie această scrisoare, dar, plecând de la aceasta, are mult mai mult de spus. Nu este singurul lui motiv, dar este un prilej ca să le scrie. Noi putem să adăugăm, că acest motiv ne este păstrat cu toate foloasele care rezultă din el. Întreaga învățătură creștină și orice învățătură dată credincioșilor se bazează pe fundamentul, că noi prin har avem iertarea păcatelor. Noi nu ne vom găsi pe adevăratul fundament creștin, atâta timp cât nu vom accepta comunicarea din partea lui Dumnezeu, că păcatele ne sunt iertate în Hristos. »Vă scriu, copiilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.« În expresia »copiilor«, apostolul include întreaga familie a lui Dumnezeu, despre care el în continuare mai are ceva de spus. Cât de clar și de simplu este însă conținutul versetului 12! Pentru început nu este nimic necesar, pentru a fi pe deplin binecuvântat, decât această cunoaștere personală. Pentru creștin este valabil, să înceapă ziua cu această certitudine aducătoare de mângâiere, să trăiască ziua cu ea, și să încheie ziua cu ea. Căci este o realitate de nezguduit, că păcatele ne sunt iertate din pricina Numelui Său. Nu este nici un fundament pentru teama jalnică, că ceva ar putea să fi rămas nesigur sau în întuneric. Vestea bună, pe care am auzit-o în starea noastră de pierzare, confirmă clar și precis, că Dumnezeu ne-a iertat păcatele pe baza credinței. De aceea ar fi o degradare a Evangheliei, precum și o mare dezonorare a Domnului Isus, să ne îndoim de aceasta. O astfel de gândire anulează evident cuvintele clare ale lui Dumnezeu. Se poate spune mai clar, decât spune versetul 12? Nu este acest fundament neschimbător? Sau ne sunt date făgăduințe condiționate, limitate în timp, așa cum avea Israel aflat sub Lege?

Deja în primele zile ale creștinismului apostolul Petru vestea iertarea păcatelor: »Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor« (Faptele Apostolilor 10, 43). După aceea a fost dat Duhul Sfânt tuturor păgânilor, care au crezut, așa cum a fost dat mai înainte credincioșilor dintre Iudei. Fără certitudinea iertării păcatelor nu se obține această pecete divină (compară cu Faptele Apostolilor 11, 17). Mai târziu apostolul Pavel a predicat exact același lucru în sinagogile din Antiohia și Pisidia: »Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise« (Faptele Apostolilor 13, 38-39). Astfel, cei doi apostoli mari confirmă – apostolul circumciziei, ca și apostolul națiunilor – pe deplin același lucru, pe care l-a scris ultimul apostol care a supraviețuit la sfârșitul perioadei apostolice, ca să vină împotriva lucrării nimicitoare crescânde a ademenitorului. El nu a făcut cunoscut credincioșilor acest privilegiu, pentru ca ei să afle, că păcatele lor ar fi iertate din cauza Numelui Său; el le-a scris această scrisoare, deoarece păcatele le-au fost iertate. Fără iertarea păcatelor ar lipsi premisa de bază esențială a creștinului, și fără certitudinea launtrică cu privire la iertarea păcatelor nu poate să existe pace cu Dumnezeu. Și nici sufletul nu ar fi în stare să primească învățături divine mai adânci și să aibă foloase din ele.

Nici un „dacă” legat de anumite condiții nu se folosește în acest loc. Cuvântul scurt „dacă” este foarte important în Scriptură, și acolo unde stă nu trebuie tratat cu nebagare în seamă. Dar aici nu stă, căci prezența unui „dacă” în Evanghelie ar nimici caracterul, conținutul și scopul ei. Binecuvântarea mântuirii nu depinde de cel mântuit, ci de Mântuitor (oricare ar fi harul și noua responsabilitate care însoțește mântuirea). Nimic nu este mai simplu ca acest adevăr, al cărui conținut este prezentat în cuvinte așa de puține, și credința primește cu simplitate ce spune

Dumnezeu cu privire la el. El a făcut tot ce este necesar, și în privința aceasta S-a folosit nu numai de cei doi mari apostoli, Petru și Pavel, ci și de apostolul Ioan, așa cum vedem. Adevărul Evangheliei rămâne același până în »ceasul din urmă«, și la sfârșit este tot așa de actual ca și la început. Așa cum este el prezentat în Scriptură, el nu poate fi câtuși de puțin atenuat prin decăderea practică a Adunării. Și nici prin decăderea îngrozitoare pe care apostolul Pavel a vestit-o relativ devreme, care va veni înainte să vină Ziua Domnului cu judecata. Deja în una din primele lui scrisori, epistola a 2-a către Tesaloniceni, a informat pe Tesaloniceni în privința aceasta; epistola întâia către Tesaloniceni este prima epistolă pe care apostolul a scris-o. Ce-a de-a doua epistolă către Tesaloniceni a fost scrisă la scurt timp după prima, probabil chiar în același an. În această epistolă este prorocită creșterea îngrozitoare a fărădelegii, decăderea de la adevăr, și anume nici a iudeilor și nici a păgânilor, ci în mod trist a creștinătății. Când va avea loc unirea generală pe tărâmul creștinismului, atunci creștinătatea va purta acest caracter. Iudeii au fost deja răzvrățiți, când au părăsit pe Dumnezeuul părinților lor în favoarea idolilor. Ei au încununat faptele lor cu lepădarea lui Mesia al lor, a Domnului Isus. Noi putem numi aceasta decăderea lor, cu toate că înainte de sfârșitul acestei perioade ei vor avansa și mai mult în rebeliunea lor. Păgânii au fost, din momentul când s-au îndreptat spre idoli lor falși, permanent într-o stare de decădere înaintea lui Dumnezeu. Dar cea de-a doua scrisoare adresată Tesalonicenilor dezvăluie realitatea îngrozitoare, că la sfârșitul perioadei de har, înainte să vină ziua Domnului, creștinătatea însăși se va afla în decădere. Ziarele, revistele și alte publicații din timpul nostru conțin în edițiile lor religioase și lumești indicii clare despre decăderea care va avea loc. Evoluția îndreptată în această direcție nu poate rămâne ascunsă; ea se trădează singură în aceste publicații.

„Critica înaltă”, așa cum în mod greșit este numită, este mijlocul diavolului, ca să arunce cu nisip în ochii oamenilor cu privire la Sfânta Scriptură. Ce mai rămâne atunci din Cuvântul lui Dumnezeu pentru credință? Dacă se tăgăduiește, că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu, unde rămâne atunci Adunarea, credinciosul sau păcătosul pierdut? Ce se va face cu Hristos, Domnul, sau cu mărturia lui Dumnezeu cu privire la harul și adevărul Său? Atunci credinței îi este luat orice fundament. Afirmările Bibliei sunt făcute lucruri nesigure, explicându-se, că ea este mai mult cuvântul oamenilor decât Cuvântul lui Dumnezeu (să ne gândim la împărțirea Pentateuhului în, printre altele, „jahviste” și „elohiste” elemente). Prin aceasta se pierde însă totodată dragostea și harul salvator și se ignorează faptul că Dumnezeu Însuși a vegheat asupra Cuvântului Său, și a păzit pe oamenii slabi, înclinați spre a greși, care l-au scris, ca să nu facă nici o singură greșală. De aceea întreaga Scriptură, așa cum a fost ea inspirată la început, este fără greșală. De aceea ea era corespunzătoare cu voia Lui, și apostolul Pavel în a doua sa scrisoare adresată lui Timotei scoate în evidență cu toată intensitatea această intenție a lui Dumnezeu. Ea este ultima scrisoare a apostolului; sosise timpul pentru constatarea din 2 Timotei 3, 16, unde apostolul spune, că nu numai întreaga Sfântă Scriptură în sensul general, ci »toată« sau »fiecare« Scriptură, fiecare parte a Bibliei, a fost dată de Dumnezeu prin inspirație. Fie în Vechiul Testament, fie în Noul Testament – fiecare parte din Scriptură, fiecare părticică este inspirație divină. Preamărit să fie Dumnezeu, că este așa! Poate Dumnezeu să mintă? Are El vreun motiv să-I pară rău de ceva, sau să-Și schimbe gândirea?

Dar cât de mare este răutatea oamenilor, și în mod deosebit în mijlocul creștinătății. Este zguduitor, să vezi scepticismul necondamnat în toate denomiunilor, mari și mici. Niciunul din ei nu se poate sustrage influenței distrugătoare a scepticismului, care se găsește în mod deosebit la bărbații lor conducători, care dau tonul.

În versetul 12 avem deci privilegiul primordial și de la sine înțeles, pe care trebuie să-l posede orice creștin adevărat. Nu este vorba numai de faptul că ai viața, căci aceasta au posedat-o și toți credincioșii Vechiului Testament. Dar niciunul din ei nu putea spune: „Păcatele noastre sunt iertate din pricina Numelui Său.” Hristos încă nu venise și de aceea nu a suferit încă. Lucrarea de ispășire nu a fost încă împlinită, și de aceea harul deplin nu putea încă să fie vestit. Acum însă s-a împlinit totul, chiar și cu privire la El, așa că El are înputernicirea să judece vii și morții. De aceea se putea scrie: »Vă scriu, copiilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.«

Aceasta nu a fost posibil înainte de venirea Lui. Cuvintele »pentru Numele Lui« au însemnătate decisivă. Nici nu trebuie să fie exprimat mai clar, cine este „El”; orice creștin înțelege imediat. Numele Său stă pentru toate câte Dumnezeu le-a făcut cunoscut cu privire la El și lucrarea Sa, și această revelație făcută odinioară despre adevărul și harul Său rămâne pentru totdeauna. Prin aceasta cuvintele »pentru Numele Său« au o valoare deosebită pentru timpul când El nu este de față. Ele includ în sine ceea ce Domnul a fost în umblarea Lui pe pământ și ce a suferit și a înfăptuit, înainte ca să părăsească lumea aceasta și să Se reîntoarcă la Tatăl. La rugămintea Lui, dar și de Tatăl trimis, a venit Duhul Sfânt aici jos, nu numai pentru a fi o binecuvântare bogată pentru sfinți, ci pentru glorificarea Domnului Isus și pentru ca Evanghelia vestită prin puterea Lui să ajungă la toți oamenii. Toți, fără nici o excepție, trebuie să audă răsunetul Evangheliei. Mulți oameni, în dușmănia și indiferența lor, refuză să audă; dar aceasta este hotărârea lor, pentru care vor trebui cândva să dea socoteală. Dar aceasta nu împiedică Evanghelia, să fie vestită tuturor, fie iudei sau greci, circumciși sau necircumciși, barbari sau sciți, sclavi sau oameni liberi – nimeni nu este exclus de la oferta de împăcare venită de la Dumnezeu. Dumnezeu acționează nu numai potrivit cu harul Său, ci și potrivit cu dreptatea Sa. Duhul lucrează și la conștiința noastră, atunci când ne-am abătut, și în acest caz este o chestiune de sfințenie practică și a stării sufletului nostru. Părtașia noastră cu Dumnezeu, care a fost întreruptă prin păcat, trebuie restabilită. Nimeni nu poate să-și însușească adevărata binecuvântare, ca rezultat al împăcării, dacă prin harul lui Dumnezeu nu crede în Hristos, și aceasta are ca premisă, că Duhul lui Dumnezeu lucrează la inima și la conștiința sa. Această acțiune vie este posibilă numai pe baza credinței în Cuvântul lui Dumnezeu.

Din totdeauna a fost pe deplin clar printre credincioși, că oricine aparține Adunării lui Dumnezeu este conștient de iertarea păcatelor sale. Cum ar putea altfel sufletul să se bucure de Dumnezeu și în simplitate să recunoască voia Sa, și să aibă energia să împlinească această voie, având în vedere mulțimea curselor pe care i le întinde lumea, firea pământească (carnea) și diavolul? Cum ar putea altfel să existe adevărată părtașie în adorare? Ești incapabil să-ți faci partea pentru tratarea răului din Adunare și, ca ultima măsură, să măhuri aluatul. Adunarea nu ar simți că »puțin aluat dospește toată plămădeala«, și de aceea nu se va putea acționa în mod corespunzător. Dacă lipsește certitudinea fericită a iertării păcatelor, nu ai numai o conștiință rea, ci una, care niciodată nu a fost curățită de faptele moarte, ca să slujești Dumnezeului cel viu. Lipsește puterea spirituală, și nu poate fi altfel, decât ca sufletul să devină întunecat și slăbit din cauza nesiguranței. Dacă prin credință se primește harul, care prin sângele lui Hristos curăță conștiința, atunci Duhul Sfânt ne arată datoria comună primordială, de a mătura aluatul cel vechi, »ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat.«

Practica trebuie să fie dominată de principiile divine, altfel Adunarea va necinsti Numele Său, și va exista exclusiv pentru a-L tăgădui și a-L dezonora. »Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului.« S-ar putea să fie greșeli triste, ca și la Corinteni, care, fără îndoială, toți au avut parte de iertarea păcatelor lor prin credința în Evanghelia. La aceia însă, care nu au iertarea, aceste scrisori nu își ating ținta; ei nu sunt luați în considerație în ele, deoarece ei nu se află pe terenul creștinismului, ca să nu mai vorbim de terenul Adunării.

Unde se mai găsește astăzi între creștini, că cele spuse mai înainte sunt respectate cu strictețe? Reforma nu a pus astfel de cerințe Adunării (dacă se poate vorbi de „Adunare” în acele timpuri), căci ea nu a reintrodus câtuși de puțin ordinea care a fost dată Adunării. Ea a făcut o lucrare, care a fost mult mai necesară și mai importantă: ea a dat poporului Biblia, care a fost reținută pe nedrept tocmai de cea mai mândră corporație a tuturor religiilor, care pe nedrept s-a numit biserică. Mult timp Sfânta Scriptură a fost ascunsă. Un preot putea să permită citirea Bibliei, dar nu a făcut aceasta, și poporul nu a știut de unde ar fi putut să primească Cuvântul lui Dumnezeu.

În Londra a trăit cineva, care a fost foarte doritor să citească Noul Testament. Deoarece el aparținea bisericii romano-catolice și era, așa cum se spune, un „catolic bun”, nu a vrut să încalce

legea „bisericii”, care principial interzicea citirea Noului Testament. Ea însă nu a interzis să se citească Noul Testament în limba greacă, și în felul acesta omul a ajuns pe căi ocolite la ținta sa. Cu toate că era șef de echipă într-o fabrică (oricine știe ce responsabilitate și cât timp îți răpește o astfel de poziție), a învățat limba greacă, numai cu scopul, ca să poată savura Cuvântul lui Dumnezeu, care acum îi era accesibil în Noul Testament în limba originală. Mi s-a spus de maestrul lui, care era un creștin cunoscut și respectabil și avea mare încredere în angajatul lui conștiincios și devotat. Vedem în aceasta simțământul creștin sănătos al unui catolic, care s-a îndreptat împotriva zelului despot, păcătos al autorității sale bisericești degenerate. Chiar dacă i-a lipsit lumina, să condamne răul învățăturii lor, se poate totuși constata că el dorea launtric Cuvântul lui Dumnezeu, și anume ultima parte a Cuvântului scris, și nu a ocolit oboseala, ca să-l obțină. Sperăm că sufletul lui a avut parte de binecuvântare. Nu pot să spun mai multe despre aceasta, decât mi-a fost povestit; și că între toți colegii lui de muncă nu a fost unul așa de încredere ca acest catolic sărac, care singur a învățat limba greacă, ca să se poată bucura de Noul Testament, așa cum a fost el inspirat de Dumnezeu. Te poți îndoi, că el s-a temut de Dumnezeu și a iubit Cuvântul Său?

Venim acum la diferitele trepte de maturitate spirituală, după ce ne-a fost arătat, care este partea lor comună. Citim în primul rând: »Vă scriu, părinților«; prin aceasta sunt subînțeleși aceia care au atins cea mai înaltă maturitate în cunoaștere și putere spirituală. Cât de deosebit de important este să observăm ce spune Scriptura! Poziția de »părinți« nu are nimic a face cu domnia (în Adunare) sau cu învățătura; ea înseamnă pătrunderea adâncă în gândurile lui Dumnezeu cu privire la Hristos, o măsură înaltă de cunoaștere a Domnului Isus. Prin aceasta ești un tată din punct de vedere spiritual, care stă pe primul loc între cele trei grupe diferite ale familiei lui Dumnezeu, pe care le numește apostolul. Mai întâi sunt »părinții«, apoi »tinerii« și în cele din urmă »copilașii«. Deoarece »copiii«, așa cum este sensul corect al cuvântului grecesc *teknia*, include în sine toate cele trei grupe, pentru credincioșii de pe treapta cea mai de jos trebuie să se folosească un alt cuvânt, ca de exemplu »copilași« (în limba greacă: *paidia*). Să ne amintim că aici se folosesc în textul original două cuvinte total diferite, și ele sunt păstrate pe parcursul scrisorii. Prin cuvântul »copii« din versetul 12, care exprimă o stare care nu se schimbă, se subînțelege întreaga familie a lui Dumnezeu. Acest cuvânt se întâlnește la începutul secțiunii de la versetul 13 până la versetul 27. În versetul 28, unde se reia firul, după ce apostolul s-a preocupat cu diversele categorii între credincioși, găsim exact același cuvânt, iarăși ca introducere pentru versetele următoare. Apostolul a întrerupt prezentarea învățăturilor sale, ca să arate, că între copiii lui Dumnezeu există diferite trepte de maturitate spirituală – de altfel singura formă de diferențiere, pe care Scriptura o recunoaște. În interiorul secțiunii amintite, apostolul folosește un cu totul alt cuvânt. Găsim astfel în ultima parte a versetului 13: »Vă scriu, copilașilor (*paidia*) ...« și încă o dată la începutul versetului 18: »Copilașilor (*paidia*) ...«. Acestea sunt singurele locuri din toată scrisoarea, unde se întâlnește acest cuvânt. Domnul nostru a folosit ambele expresii (copil și copilași) în sensul general, așa cum îl găsim în evanghelia după Ioan. Nu vreau să intru în detalii, căci evident nu există nici o legătură cu folosirea specială, a cărei însemnătate se recunoaște așa de clar din epistola întâia a lui Ioan. Dacă Dumnezeu ne-a făcut cunoscut adevărul cu toată claritatea, nu trebuie să întrebăm pe nici un om care este părerea lui. Atunci nu trebuie să mai existe nici o nesiguranță. Nu trebuie permise nici părerile diferite; căci Dumnezeu este în Cuvântul Său sfârșitul tuturor contradicțiilor, și aceasta trebuie să fie obligatoriu pentru toți.

Astfel în versetul 13 și în versetul 18 – și numai aici – prin »copilași« sunt subînțeleși cei mai tineri din familia lui Dumnezeu. După »părinți« și după »tineri« urmează »copilașii«, dacă avem voie să ne exprimăm așa; sunt trei grupe ale »copiilor« sau ale întregii familii a lui Dumnezeu. Trebuie să-i diferențiem în anumite privințe, și aceasta cu atât mai mult, cu cât bărbați învățați și deosebiți au fost duși în rătăcire, deoarece ei nu au ținut seama de aceste diferențe. Părerile greșite sunt totdeauna urmarea inevitabilă, când erudiția nu se subordonează adevărului revelat și de aceea nici nu se dorește să fi călăuzit prin Duhul Sfânt în concordanță cu Cuvântul. Într-un

astfel de caz regretabil, erudiția (știința) produce mai multă pagubă decât foloase și nu poate da naștere la nimic bun; căci nimic nu este sănătos din punct de vedere spiritual, dacă Duhul Sfânt nu contribuie la acel ceva și nu preia conducerea. Dar dacă El vorbește prin Cuvinte, învățat prin El Însuși, atunci noi trebuie să ne supunem Cuvântului. Numai atunci este în noi certitudinea binecuvântată, că avem a face cu revelarea gândurilor Lui, altfel nu vom avea această certitudine.

Importanța versetului 13 este evidentă; pe lângă aceasta el se caracterizează, ca și versetul anterior, printr-o mare simplitate și claritate. Cele trei grupe diferite de credincioși sunt aici foarte scurt scoase în evidență. Dar Duhul lui Dumnezeu se mai ocupă încă o dată cu ei, însă atunci – cu o excepție clară – mai detaliat și într-un mod cu adevărat instructiv, ceea ce vom vedea încă. Acum vrem să ne mulțumim, să primim în noi puținele cuvinte, pe care ni le spune Duhul lui Dumnezeu despre diferențierile caracteristice.

»Părinții« sunt aici numiți în felul acesta, deoarece ei au cunoscut »pe Cel ce este de la început«. Cine ar putea să se îndoiască, cu privire la despre cine este vorba? Este Hristos, nimeni altul. El însă nu este numit aici cu Numele lui cunoscut. Cu mult înainte de timpul pe care Scriptura îl numește »de la început«, El a fost Cuvântul și Fiul; din veșnicie El a fost singurul Fiul născut al Tatălui. Pe Fiul veșnic al Tatălui veșnic nu-L poate pătrunde nici o minte omenească, și tot așa de nepătrunsă este întruparea Lui. Dar această realitate nu oferă nici cel mai mic motiv să nu se creadă ce depășește cu mult orizontul nostru; căci fără îndoială este revelat divin. Oamenii eșuează deseori în aceste lucruri, deoarece ei vor să tragă concluzii cu privire la Dumnezeu, privind la om; aceasta este totdeauna greșit. Trebuie procedat invers, să pornești de la Dumnezeu spre om, dacă se vrea să se cunoască adevărul, căci cine în afară de Dumnezeu cunoaște adevărul? Cine în afară de El poate să-l reveleze, așa cum a făcut El în Hristos? Cât de foarte exact vorbește Ioan, când spune în Evanghelia sa: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.« Se poate încerca, să te plasezi cu gândul în adâncimea veșniciei din trecut, pe cât este posibil – și chiar dacă este vorba de milioane de ani -, și cu toate acestea nu ai ajuns la „început”. (Desigur, în realitate nu se poate vorbi de „ani”, înainte ca să fi început timpul și ca el să poată fi măsurat). Mergi în imaginația ta înapoi în această nemărginire a veșniciei, și vei găsi, că El era totdeauna prezent. El, Cel veșnic, nu are început, și în personalitatea Lui era »la Dumnezeu«. Așa cum s-a spus deja, el nu era la Dumnezeu ca o persoană diferită de Tatăl și de Duhul, ci El era și Dumnezeu Însuși. Nu există nici o proprietate mai caracteristică lui Dumnezeu ca faptul, că El este veșnic. Dacă nu ar fi veșnic, nici nu ar fi Dumnezeu.

Aici însă se face referire la cu totul altceva. Aici nu este vorba, de a-L cunoaște, ca Acela, care era la început la Dumnezeu, ci ca Acela »care este de la început«. Și aceasta înseamnă întruparea Sa, atunci când El a venit în lumea aceasta ca Cuvântul devenit carne (trup). Aceasta este un fapt absolut nou. »De la început« înseamnă începând din momentul când El ca Emanuel, Dumnezeu și Om în același timp, a devenit vizibil. »Părinții« au cunoscut pe acest Cuvânt întrupat. Ce poți tu să știi despre Fiul în veșnicie, cu excepția faptului, că El era singurul Fiul născut de la sânul Tatălui și că El era subiectul plăcerii Lui veșnice, așa cum ne învață Proverbele capitoul 8? În felul acesta El era acolo, când încă nu exista nici o creatură în cer și pe pământ, nici un înger, nici un om și nici o ființă inferioară. Numai Dumnezeu era acolo, glorificat în veșnicie, și anume Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum știm noi acum. Existau și hotărâri divine, și era prevăzut, ca ele să ne fie făcute cunoscut, nouă, celor care credem. Mai mult nu știm despre aceasta. Dacă privim la Acela »care este de la început«, atunci primim efectiv învățătură și cunoștință despre toate. Și unde găsim noi această Persoană de necuprins? Tot Noul Testament vorbește despre El, în mod deosebit Evangheliile, care Îl arată ca Om pe pământ, nu numai ca o Ființă omenească, ci ca Dumnezeu și Om într-o Persoană, cu adevărat o Persoană divină. Găsim acolo nașterea Lui dintr-o fecioară, nu numai ca Mesia, ci și ca Fiul al lui Dumnezeu, ca »Elohim« și »Jehova« (Matei 1, 21-23). Cât de multe putem noi învăța chiar și din nașterea Sa! Mă refer în treacăt numai la faptul întrupării Lui. Dacă ni se relatează unele lucruri despre El, pe când era încă un Copil mic, aflăm mai multe despre tânărul Isus la vârsta de doisprezece ani. Și cât de importantă

este această tăcere cu privire la anii până la vârsta de treizeci de ani! Nu au fost nici sunete de trompete și nici nu s-au bătut tobele, nici pompă și nici ceremonii pentru El, nu s-a petrecut nimic asemănător în amintirea nașterii Lui. Nici un om nu s-a gândit la aceasta, cu excepția mamei Lui și a tatălui adoptiv, și probabil a cunoscuților apropiați. Nu s-a interesat nimeni de El. A fost tot așa ca și la nașterea Lui, când în casa de poposire nu a fost nici un loc pentru El. Nimeni nu are mai multă agerime a minții, ca să prețuiască după etaloanele lumii o personalitate marcantă, așa cum are un portar de hotel. El își dă repede seama cum să categorisească oaspetele care intră, și are un simț bun să-și dea seama, dacă persoana respectivă aduce câștig casei. Nu așa a fost cu El – pentru astfel de oameni ieslea este suficient de bună. În grajd mai era loc, dar »în casa de poposire nu era nici un loc pentru ei«.

Una din realitățile uimitoare este, că El, plăcerea Tatălui, a trăit într-o viață așa de retrasă, când lucra în atelierul de tâmplărie al tatălui Său adoptiv. Dar tocmai acolo și prin aceasta a împlinit voia Tatălui Său. »Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?« După aceea a stat în Templu, a ascultat pe învățători și le-a pus întrebări. El nu s-a urcat pe un podium, ca să predice, așa cum fac unii ucenici proști, care sunt încurajați la aceasta de unii oameni maturi și mai proști. El sta smerit cu ei, îi asculta și îi întreba, cu toate că El avea mai multă cunoștință decât toți învățătorii Lui. Nu era aceasta o mărturie pentru conștiința lor, din care puteau învăța, ce se cuvine? Căci în comportarea Lui nu era nici o aroganță. El a devenit Om, dar a rămas foarte simplu un Băiat. Dar acest Băiat era în același timp Jehova-Dumnezeu, Creatorul universului, Unul, spre care Tatăl a privit și a găsit în El tot ce corespundea gândurilor Sale și dorințelor inimii Lui. El nu era numai o Persoană divină, ci – și aceasta este minunat – o Persoană divină care a devenit Om. El a devenit Om! Cuvântul a devenit carne! Cine poate înțelege aceasta? El a intrat în familia omului. Însă omul este din cele mai străvechi timpuri făptura cea mai stricată, mai josnică și mai mândră între toate făpturile lui Dumnezeu. Animalele rămân la obiceiurile lor de când acțiunea distrugătoare a păcatului omului s-a extins și asupra lor. Dar omul a mers din rău în mai rău, și îndelungul timpului a devenit tot mai rău. Cu cât a primit mai multă lumină din exterior, cu atât mai mult s-a stricat.

Când lumea, privită în general, a ajuns apogeul stricăciunii, Domnul S-a născut la împlinirea vremii. Și ce s-a descoperit zi de zi înaintea Lui, când El a început lucrarea Sa publică! Ce învățături veneau din gura Lui și din viața Lui! El era foarte familiarizat cu bărbați, femei, copii, cu bătrâni, cărturari și farisei, cu fățarnici și cu cei care se îndreptăteau singuri, cu oameni răi, dar deseori și cu bărbați și femei, care se temeau de Dumnezeu. Căci Domnul a venit în contact cu orice clasă de oameni. Nimeni înaintea Lui nu a avut așa contacte multilaterale ca El și nu s-a interesat cu multă dragoste de fiecare, și tuturor, celor care au venit la El, le-a făcut cunoscut adevărul și harul divin. Despre minunile Sale, care erau așa de uimitoare, și semnele Sale, care mărturisesc despre lucruri mult mai adânci, nu vrem să vorbim acum. Nici nu trebuie să mă ocup în detaliu cu vorbirea Sa, cu toate că niciodată nu a vorbit cineva ca El. El a putut să răspundă la întrebarea, cine este El: »Întocmai (sau: absolut; în limba greacă: *tiun archen*) ceea ce vă și spun« (Ioan 8, 25). El era, ceea ce spunea. Numai El, și nimeni altul, este Adevărul. Cine sunt deci aceia, care savurează toate acestea, care își au bucuria în El, Îl prețuiesc, căroră li se prezintă înaintea ochilor astfel de lucruri, și care totodată știu cum trăsăturile Lui de caracter pot lua naștere în noi? Sunt »părinții«, a căror inimă este umplută de Hristos. El a făcut totodată cunoscut pe Tatăl: »Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.«

Așa cum foarte bine știm, probabil nici creștinii adevărați nu-și găsesc satisfacția pe deplin în El. Cu privire la felul în care au evoluat lucrurile începând din primele zile ale creștinătății, nici nu se poate aștepta la aceasta. Pentru creștinul, care nu a sfârșit-o total cu omul vechi și cu lumea, nu va fi posibil aceasta. El trebuie să fie condus personal de Duhul Sfânt prin toate greutățile care le are cu sine însuși și cu alții. Pentru credincioșii devotați deseori este lucrarea Domnului, în care ei se mistuie complet; la alții s-ar putea să fie, chiar dacă mai rar, lucrurile Adunării. Dar dacă Hristos este cunoscut, așa cum a fost El, El descopere tot ce nu este potrivit și

reinstaura echilibrul. În felul acesta El este cunoscut tot mai mult și înțelegerea plinătății, care este în El, devine tot mai adâncă.

Desigur orice »părinte« a fost mai întâi un »copilași« și apoi un »tânăr«, înainte ca să poată deveni »părinte«. El a savurat prima bucurie în Domnul în toată prospețimea ei și a luat parte la conflictele care solicită curaj și energie spirituală. Rezultatul tuturor experiențelor, pe care el ca om al credinței și dragostei le-a făcut, este: nimic în afară de Hristos! Și Hristos este totul! Dar – repet – este vorba de cunoașterea Aceluia care »este de la început«, nu a Fiului, așa cum a fost El din veșnicie în cer, cu toate că dumnezeirea Lui veșnică este bineînțeles recunoscută. Aici este vorba de El ca Om între oamenii de pe pământ. Ceea ce caracterizează în mod deosebit pe părinți este cunoașterea Fiului întrupat, a lui Hristos, așa cum El a putut fi văzut și auzit în lucrarea Lui publică în Galileea, Iudeea sau Samaria. El a fost Dumnezeu și Om totodată, și a fost și Dumnezeu în om, Fiul, care a revelat pe Tatăl în tot ce a vorbit și a făcut. Aceasta a cucerit inimile »părinților«, le-a întărit și le-a umplut. A bucurat și inima lui Dumnezeu: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea«. Atât ca expresie a harului Său (Matei 3), cât și ca mărturie a slavei Sale care va veni (Matei 17) s-a auzit această voce a Tatălui. În textul nostru se face cunoscut, că un »părinte« se bucură de părtășia cu El. »Părinții« aveau cu adevărat o părtășie practică, adâncă, cu Tatăl și cu Fiul.

Poți să posezi un dar mare al harului, dar cu toate acestea nu ești un »părinte«. Poți să fi un mare predicator al Evangheliei, sau un învățător puternic, și totuși nu ești un »părinte«. Această poziție nu are nimic a face cu un dar, ea depinde de treapta de maturizare, în care ai cunoscut, că totul în afara lui Hristos este fără valoare. Sunt alte lucruri, prin care sufletul este binecuvântat, și s-ar putea să fie lucruri care duc la smerenie și care provoacă multă durere sufletului. Te poți preocupa cu uimire, bucurie și mulțumire de binecuvântările spirituale din locurile cerești, sau cu mădularele Trupului Său, cărora El le este Capul de la dreapta lui Dumnezeu, sau cu părtășia sfinților, care își are începutul în părtășia cu El. Însă rezultatul tuturor acestor experiențe și taine minunate trebuie să conducă la cunoașterea, că absolut tot ce avem este în Hristos Însuși, în Hristosul pe care Tatăl Îl iubește și Îl onorează. El este Cel care umple inimile noastre și le face să se bucure, ca Acela care a fost revelat în lumea aceasta. Aceasta înseamnă deci, să fi cunoscut pe Acela, »care este de la început« și reprezintă ultima și cea mai înaltă perioadă în dezvoltarea noastră spirituală; este partea »părinților«.

Apostolul se adresează acum celei de-a doua trepte și spune: »Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău.« Semnul caracteristic al »tinerilor« este energia, care se arată în afară prin credință și dragoste. Tinerii au cunoscut foarte bine păcatul, și l-au condamnat, și știu, că împreună cu Hristos au murit față de păcat. Ei mai știau și că ei au înviat împreună cu Hristos și acum își îndreptau ființa spre El și spre ceea ce este sus, dar mădularele lor, care erau pe pământ, trebuiau să le omoare. Preocuparea cu propriul eu era pentru ei o chestiune încheiată. Ei au cunoscut puterea Satanei și au pășit cu curaj împotriva lui. Ei s-au împotrivit diavolului, și el a fugit dinaintea lor. În felul acesta au biruit ei pe cel rău. Ei se aflau în mijlocul acestei lupte a credinței și s-au dovedit a fi tari. Ei au parcurs cu succes prima treaptă de »copilași«. Cu aceasta trebuie să înceapă fiecare și probabil va ajunge să devină un »tânăr«. Dar foarte puțini sunt cei care ajung la poziția de »părinți«. Cunosc un număr mare de credincioși, dar trebuie să spun, că în călătoriile mele prin lumea aceasta am cunoscut puțini »părinți« și cu puține excepții nu am auzit nimic despre ei. Este îmbucurător însă să întâlnești »tineri«; desigur, aproape că nu-i găsești, sau chiar nu-i găsești deloc în creștinătatea lumească, generală. Caracterul propriu-zis și adevărat al »tânărului« nu se poate dezvolta acolo unde lumea își exercită influența. De aceea, deseori nici cei născuți din nou în credință nu poartă trăsăturile descrise de apostol pentru »copilași«, așa cum vom vedea. Ce pagubă, când nici măcar trăsăturile date de Dumnezeu »copilașilor« nu sunt prezente și nu se fac vizibile.

Am schițat suficient cea de-a doua treaptă de maturizare și sper că fiecare credincios o înțelege și o prețuiește, chiar dacă el însuși nu poate să ia pentru sine această treaptă. »Tinerii« reprezintă un creștinism plin de putere de lucru, corectitudine și hotărâre. Ei știu foarte bine, că nu folosește

la nimic, să lupti împotriva lui Satana cu carnea și sângele. Ei au nevoie de toată armătura lui Dumnezeu și o îmbracă, deoarece pentru o astfel de luptă nu se poate renunța la ea. Ei știu să se împotrivescă și, după ce au biruit totul, să stea în picioare. Ei au biruit pe cel rău. Lor le este clar în toate privințele, ce fel de luptă trebuie să ducă. Gândurile dușmanului nu le sunt necunoscute, dar ei i se împotrivesc cu hotărâre și sunt făcuți capabili să-l biruiască. Așa cum am spus – este un creștinism cu putere de lucru, care se dovedește puternic în credință și în practică. Nici aici nu se pune întrebarea cu privire la daruri deosebite, ci este vorba numai de cuceriri spirituale. Nici iertarea de păcate, nici posedarea vieții și luminii în Hristos nu sunt lucruri pe care le poți câștiga; le primești prin credința în Evanghelie. Ținând seama de caracterul lumii și al oamenilor, pentru cel credincios este necesar, după ce a fost mântuit, să se cunoască pe sine și caracterul lumii, dar și pe satana, care trebuie cunoscut și redus la tăcere. Ei nu vor fi înșelați prin ceea ce marele dușman face pe neobservate în ascuns, ci prin har stau nezugduiți pe fundamentul victoriei obținute de Domnul și Mântuitorul lor și mulțumesc lui Dumnezeu, care ne dă și nouă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos. Prin aceasta dovedesc, că ei în toate lucrurile, care par a fi împotriva lor, sunt mai mult decât biruitori, prin Acela care i-a iubit. Deci în felul acesta »tinerii« au biruit pe cel rău.

Ajungem la grupa a treia, foarte interesantă și mult mai numeroasă, ce a »copilașilor«. »Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl« (sau: »aveți cunoștința Tatălui«). »Copilașii« sunt deci cei mai mici între »copiii«, pe care îi găsim în versetele 1, 12 și 18. Ați încercat vreodată să constatați în ce măsură copiii lui Dumnezeu, pe care îi cunoașteți, poartă această trăsătură de caracter? Cu siguranță, mulți dintre noi au întâlnit pe parcursul vieții lor de credincioși nu puțini copii ai lui Dumnezeu. Dacă i-ai fi întreat: „Ai cunoscut tu pe Tatăl?“, care ar fi fost răspunsul în cele mai multe cazuri? Nu exagerez, dacă presupun, că cei mai mulți ar fi gândit, că aceasta este o pretenție prea mare. „Dacă am cunoscut pe Tatăl? Îmi pare rău, dar eu nu îndrăznesc să spun așa ceva despre mine.“ Cei mai mulți creștini gândesc evident, că cunoașterea deja pe pământ a Tatălui este cu adevărat o realizare deosebită. Cine poate să obțină în viața aceasta și în lumea aceasta o astfel de cunoaștere? Să cunoști pe Tatăl înseamnă să ști, că deja acum ești un copil al Lui și în privința aceasta nu trebuie să-ți faci nici un fel de gânduri îndoielnice. Înseamnă, că acesta este un adevăr sigur și puternic ancorat în suflet, pe care poți să-L primești de la Dumnezeu, și nu este pe baza fanteziei, a simțămintelor sau a oricărei imaginații, și nici pe baza meritelor proprii. Ei sunt învățați de Dumnezeu în felul acesta și prin credință au primit cu mulțumire această învățătură. Ei știu deja acum, că păcatele lor sunt iertate, așa cum am văzut deja. Fără certitudinea mântuirii în Hristos nu ar fi putut să cunoască pe Tatăl. Dar cât de puțini sfinți se odihnesc permanent cu adevărat în această pace bazată pe lucrarea Sa de mântuire!

Păstrarea neclintită a învățaturii cu privire la mântuire – oricât de sănătoasă ar fi ea – nu înseamnă neapărat că sufletul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu se odihnește cu adevărat pe lucrarea de mântuire a lui Hristos. Este posibil să primești absolut teoretic adevărul despre mântuire și totuși să trebuiască să spui: „Nu sunt în siguranță înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatele mele. Uneori am o speranță slabă, dar câteodată sufletul meu zace complet la pământ.“ Este clar, că aceasta nu este o pace adevărată, și cu atât mai puțin o pace consolidată. Pacea lăuntrică stabilă se bazează pe sângele crucii Sale și de aceea nu se clatină, deoarece fundamentul ei nu se schimbă niciodată. Cunoaștem atunci și relația noastră cu Tatăl, în care Duhul Sfânt ne-a introdus, deoarece suntem copii. Chiar și pentru »copilași« este caracteristic, că el cunoaște mai mult decât iertarea păcatelor. Lichidarea deplină a păcatelor prin sânge este un adevăr creștin de bază. Însă această cunoaștere nu reprezintă, cum desigur și dumneavoastră ați experimentat prin credință, semnul caracteristic al »copilașilor« din familia lui Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi totul, atunci i-ar lipsi partea esențială a binecuvântării, care este în legătură cu Tatăl – și anume într-o legătură conștientă cu El.

De aceea apostolul Pavel scrie Galatenilor (cap. 3, 26): »Căci toți sunteți fiii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus« cu același accent, cu care apostolul spune aici: »Vă scriu

copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.« Ei au putut să aibă această cunoaștere, numai pentru că erau fiii și pentru că Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inima lor, care strigă: »Ava, Tată!« (Galateni 4, 6). Numai cine a primit Duhul înfierii – nu duhul robiei, care conduce la frică – poate să simtă în felul acesta și să se adreseze lui Dumnezeu în felul acesta. Pe lângă aceasta, puterea divină lucrează în noi, ca să dea naștere atât la o astfel de gândire și dragoste, cât și să păstreze relația intimă, care ne face capabili să înfăptuim ce este plăcut Tatălui nostru. Cu ce claritate este prezentat acest privilegiu binecuvântat! În timpul nostru sunt mulți care cred în Domnul Isus, dar ei ezită să creadă, că sunt copii ai lui Dumnezeu și că vor rămâne pentru totdeauna copii ai lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este întristat printr-o astfel de necredință. El trebuie să o dezaprobe și El nu poate să ducă pe acești creștini în libertatea minunată, care corespunde unei astfel de relații. Însă aici sunt prezentați cei mai tineri aparținători ai familiei lui Dumnezeu, ca aceia care cunosc relația lor cu Tatăl. Nimeni nu poate să aibă această conștiință, că el este un copil al lui Dumnezeu, dacă nu este pecetluit cu Duhul Sfânt. În inimile pecetluite cu Duhul Sfânt locuiește Duhul, fiindcă »păcatele au fost iertate pentru Numele Lui«, și prin El și »copilașii« cunosc pe Tatăl. Așa scrie apostolul credincioșilor din Efes (capitolul 1, 13): »În care și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței.« În timpul acela Efesenii nu erau creștini maturizați și nu crescuseră mult în cunoașterea adevărului. Ei tocmai primiseră adevărul Evangheliei, așa cum Dumnezeu a lăsat să li se vestească. Ei au crezut în eficacitatea morții lui Hristos și au primit plinătatea harului Său, care nu numai le-a anulat păcatele, ci i-a făcut și copii ai lui Dumnezeu și le-a dat Duhul Sfânt, prin care ei puteau oricând să strige »Ava, Tată!« Aceste binecuvântări creștine nu sunt condiționate sau limitate în timp, așa cum au fost binecuvântările iudaice. Gândirea legalistă înjosește lucrarea lui Hristos pentru noi în lucrarea Duhului Sfânt în noi și prin aceasta pune la îndoială pacea, care a fost făcută prin sângele crucii Lui.

Cu siguranță este ceva minunat, când cineva, care probabil scurt timp înainte a fost un păcătos, și acum prin credință ocupă această poziție. Ca credincios, el cunoaște acum pe Tatăl, pe baza lucrării de mântuire a lui Hristos. Aceasta înseamnă o schimbare totală pentru el și îl conduce să aibă relații intime cu Tatăl. Dacă un tată pământesc, în mod deosebit un tată conștiincios și blând, întâmpină pe copiii lui cu multă dragoste, atunci între ei există relații intime și pline de viață. Să fie oare altfel la Dumnezeu și Tatăl nostru ceresc? El urmărește totdeauna binele nostru și îngrijește de toate, căci El este tot așa de afectuos, cum este credincios și adevărat; și aceasta are ca urmare relații pline de dragoste între fiii și Tatăl. „Dar cine este vrednic de aceasta?” Numai la Dumnezeu găsim tot ce face inima noastră capabilă pentru aceasta. Nu este vorba numai de strigătul »Ava, Tată!«, ci de cunoașterea: »Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu; ... Însuși Duhul adevărește împreună cu Duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu.« Prin aceasta savurăm mângâierea și certitudinea, că Tatăl ne iubește zi de zi și ne binecuvântează, chiar dacă probabil va trebui să ne disciplineze spre folosul nostru, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale, deoarece noi am fost chemați la slava Sa veșnică în Hristos Isus. Sub acest aspect vedem deci pe »copilașii« familiei Sale, și ceea ce îi caracterizează este faptul, că ei »au cunoscut pe Tatăl.«

Nu este numai așa, că în creștinătate zadarnic se caută »părinți« în Hristos și că numai câțiva »tineri« se văd, care poartă pecetea adevărată a lui Dumnezeu. Din păcate trebuie să ne întrebăm: unde sunt »copilașii«, care corespund acestui tablou revelat așa de mult prin acest adevăr? Nu ar trebui să ne întristeze foarte mult? Niciodată oamenii nu au fost așa de mulțumiți cu sine, ca astăzi. Cu câtă bucurie nu am saluta astfel de »copilași«, ca cei descriși de apostol, și ne-am da toate silințele să-i încurajăm pe drumul de credință, să se împotrivescă cu statornicie dușmanului și să cunoască tot mai mult pe Hristos, care a suferit așa de mult pentru noi. Dar este greu să-i găsești. Începând din primul secol – putem să spunem: începând din timpul când încă trăiau părinții Bisericii – a mers tot mai rău. Una din dovezile cele mai clare ale decăderii este

faptul că s-a pierdut cunoașterea adevărilor așa de elementare, cum ar fi: »Păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui«, și »Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.«

Să ne gândim numai la părerea care domină, că mereu trebuie să ne căutăm refugiu la sângele lui Hristos, ca atunci când am greșit să fim reabilitați. Cum pot creștinii să vorbească în felul acesta, dacă au crezut, că Hristos a adus o mântuire veșnică și că adoratorii, odată curățiți, nu îi mai mustră conștiința de păcate? Este imposibil că ei păstrează cu tărie în inima lor adevărul Evangheliei, căci altfel n-ar susține astfel de păreri. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, și anume, nu numai pe acelea, pe care noi le-am făcut înainte de a crede. Sângele Lui curățește de orice păcat, nu numai anumite păcate. Sfinții trebuie să știe, că spălarea cu apă prin Cuvânt se face, ca să înlăture orice murdărire a credinciosului pe drumul său, dar mântuirea prin sângele lui Hristos nu poate niciodată să fie anulată. »Căci printr-o singură jertfă El (Hristos) a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți«, adică, nu numai pentru totdeauna, ci desăvârșirea înaintea lui Dumnezeu este partea noastră permanentă (în limba greacă: *eis to diinekes*). Evanghelia lui Dumnezeu nu conține gânduri de felul, că noi avem mereu nevoie de ispășire prin sângele Lui, căci lucrarea Lui este completă și arhisuficientă. Însă picioarele noastre trebuie mereu curățite prin Cuvânt și funcția de Apărător a lui Hristos. De aceea noi mărturisim orice păcat și condamnăm în noi, ceea ce ne-a dus la cădere. Aceasta este în concordanță cu Cuvântul Său. Noi nu avem voie să lezăm niciodată fundamentul jertfei Sale unice și mântuirea prin sângele Lui, iertarea fărădelegilor. Dacă nu ar fi anulate toate păcatele noastre, care ar fi atunci situația noastră? Dacă numai un singur păcat nu ar fi iertat, atunci ar fi grav cu noi. Dar pentru credincios iertarea păcatelor înseamnă eliberarea deplină de povara păcatelor. Dar dacă cu toate acestea păcătuim, atunci conștiința noastră se tulbură sub influența Duhului Sfânt, și aceasta ne conduce la smerenie sinceră cu privire la orice greșală. Căci orice păcat, pe care noi îl facem, ne aduce rușine și întristează Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Prin aceasta însă nu se poate niciodată anula lucrarea Domnului nostru Isus, pe care am primit-o prin credință, a Urzitorului unei mântuiri veșnice. Nici cunoașterea Tatălui și legătura noastră cu El, ca și copii ai Lui, nu poate câtuși de puțin să fie zguduită. Căci noi »avem un Mijlocitor la Tatăl«, care în mod expres este acolo sus, ca să intervină pentru noi în toate greutățile, care fără El ar fi de nebiruit. Prin aceasta noi suntem datori să mulțumim permanent lui Hristos, dar trebuie să știm, că lucrarea Sa de Mijlocitor nu constă în folosirea din nou a vărsării sângelui Său, și invers, sângele Său nu reprezintă lucrarea de mijlocire. El este la Tatăl în cer, ca Cel înviat, și trăiește acolo ca să intervină pentru noi. Sângele Lui are o cu totul altă misiune și un cu totul alt efect. Jertfa Sa este o lucrare desăvârșită cu un scop bine determinat. Și lucrarea Lui de mijlocitor își are locul ei bine determinat și este corespunzătoare nevoilor noastre după ce ne-am întors la Dumnezeu. Vai de aceia, care cu nebăgare de seamă denaturează adevărul și îl amestecă cu păreri, care subminează Evanghelia lui Hristos – chiar dacă ei cred în Persoana Sa!